

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2167/20
22.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. 7. ... бр. ..., чији је пуномоћник Данијела Пантић, адвокат из Велике Планае, ул. Светосавска бб, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд, Филијала Смедерево, Трг Републике бр. 4, ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани П 1614/18 од 12.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 22.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани П 1614/18 од 12.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П 1614/18 од 12.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати новчане износе ближе одређене у овом ставу изреке, заједно са траженом законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа па до исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као неоснован. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18 и 18/20), побијајући је у целости, како то произлази из садржине жалбе. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку, Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, који је био обвезник доприноса за пензијско и инвалидско осигурање по основу обављања самосталне делатности, приликом утврђивања права на инвалидску пензију привременим решењем РФ за ПИО бр. 182.1-1 00024/0 од 23.06.2008. године је задужен износом од 796.896,97 динара на име неуплаћених, а доспелих доприноса на дан 20.05.2008. године, те му је обустављена 1/3 пензије у корист рачуна доприноса за пензијско и инвалидско осигурање док не исплати наведени износ. Право да утврди и наплаћује доспеле доприносе тужени је засновао на одредби члана 2. став 1. Одлуке о начину утврђивања доприноса за осигуранике којима се својство осигураника утврђује по истеку рока за подношење пријаве на осигурање, односно када допринос није утврђен и наплаћан од стране органа надлежног за послове јавних прихода („Службени гласник РС” бр. 106/03), односно одредби члана 4. Одлуке о утврђивању својства осигураника и обавези плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС” бр. 43/11), којом је било прописано да се ова Одлука примењује и на осигуранике којима допринос и додатни допринос за пензијско и инвалидско осигурање није утврђен, односно није утврђен и наплаћен у складу са законом. Сходно одредбама члана 2. став 2. наведених Одлука из 2003. и 2011. године, право да обрачуна (утврди) допринос дато је овде туженом РФ за ПИО. Одлуком Уставног суда Републике Србије IУо-279/16 од 21.12.2017. године, која је објављена у "Службеном гласнику РС" бр. 48/18 од 22.06.2018. године утврђено је да одредба члана 4. Одлуке о утврђивању својства осигураника и обавези плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС”, број 43/11) није у сагласности са Уставом и законом, а одбијен је предлог за утврђивање неуставности и незаконитости одредбе члана 2. став 2. наведене Одлуке, под условом да се она тумачи и примењује на начин да Фонд обрачунава доприносе из става 1. члана 2. Одлуке и обавештава осигураника о решењу којим је утврђена обавеза плаћања доприноса, износ доприноса, рок за плаћање и рачун на који се врши уплата, на начин предвиђен одредбама Закона о општем управном поступку. Полазећи од наведене Одлуке Уставног суда, тужени је решењем број 182.7. 1-147/2018 од 11.07.2018. године, одлучио да овде тужиоцу престаје обустава 1/3 месечног износа пензије са 22.06.2018. године.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду, правилно применио материјално право садржано у одредбама члана 166, 167, 168 и 175 Устава Републике Србије ("Сл. гласник РС", бр. 98/2006), као и одредбама члана 58, 59, 60 и 61 Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС" бр. 109/2007, 99/2011, 40/15 и 103/15), када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име стицања без основа исплати износе ближе одређене у ставу првом изреке ожалбене пресуде, заједно са

законском затезном каматом на сваки појединачно тражени износ од доспелости па до исплате, налазећи да је тужени имао право да обрачунава и наплаћује наведене износе (доприносе), обуставом пензије тужиоца за цео утужени период, имајући у виду да је члан 4. Одлуке о утврђивању својства осигураника и обавези плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, на основу којег је тужени и обрачунавао и наплаћивао предметне износе (доприносе) обуставом пензије тужиоца, био на снази све до дана 22.06.2018. године, када је објављена одлука Уставног суда УО-279/16 од 21.12.2017. године о његовој несагласности са Уставом и Законом, те да се самим тим тужени није неосновано обогатио на рачун тужиоца, јер је за цео утужени период обрачунавао и наплаћивао доприносе од тужиоца обуставом његове пензије, а на основу у том моменту важеће одредбе члана 4 наведене Одлуке. Првостепени суд је полазећи од дејства одлуке Уставног суда, нашао да је тужени имао право да обрачунава и наплаћује доприносе од тужиоца кроз обуставу његове инвалидске пензије, све до момента објављивања одлуке Уставног суда, од којег момента је тужени престао са обуставом тужиоцеве пензије на име неуплаћених доприноса, о чему је донео решење број 182.7. 1-147/2018 од 11.07.2018. године. За своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд као другостепени.

На правилност одлуке првостепеног суда нису од утицаја жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд погрешно нашао да тужилац током поступка није доказао да тужени обустављене износе од пензије није уплаћивао на рачун Пореске управе, да је тужени наведене износе које је наплатио од тужиоца морао да уплати на рачун Пореске управе, ради намирења дуга који је евидентиран код те филијале, те да наплаћена средства не могу представљати имовину РФ за ПИО, имајући у виду да чињеница да ли је тужени доприносе које је наплатио од тужиоца, уплаћивао на рачун Пореске управе није од утицаја на одлуку о тужбеном захтеву тужиоца у овој правној ствари, с обзиром да је током поступка утврђено да се тужени наплатом утужених износа од тужиоца није неосновано обогатио на његов рачун, јер је сходно члану 4 наведене Одлуке такво право имао све до момента док Уставни суд није утврдио да је исти у супротности са Уставом и Законом, а чињеница да ли се тужени наведеном наплатом евентуално неосновано обогатио на рачун Преске управе, може бити предмет неког другог, а не овог поступка.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца у делу у којем оспорава становиште првостепеног суда о дејству одлуке Уставног суда. Наиме, овај суд је становишта да се тужилац, као лице које сматра да му је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом донетим применом закона или другог општег акта за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, не може обратити суду тужбом на име стицања без основа пре него што покуша да отклони штетне последице неуставности и/или незаконитости касираног општег акта изменом појединачног акта од стране његовог доносиоца, а уколико то није могуће - подношењем захтева Уставном суду да својом одлуком одреди други начин отклањања штетних последица (утврђивањем права на накнаду штете, повраћајем у пређашње стање или на други начин).

Имајући у виду наведено, а с обзиром да тужилац није пружио доказе суду да је покушао да отклони штетне последице неуставности и/или незаконитости касираног општег акта (конкретно одредбе члана 4. предметне Одлуке) изменом појединачног акта од стране његовог доносиоца, односно уколико то није било могуће подношењем захтева Уставном суду да својом одлуком одреди други начин отклањања штетних последица, то је првостепени суд правилно донео одлуку да одбије, као неоснован, тужбени захтев тужиоца на име стицања без основа.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужилац истакао у жалби али их, будући да не могу довести до другачије, за тужиоца повољније, одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, применом члана 390. Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка у ставу другом изреке пресуде на основу члана 401. став 1. тачка 2 Закона о парничном поступку, а која одлука је донета правилном применом одредби чланова 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Имајући у виду да тужилац није успео у другостепеном поступку, на основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић